

המקורבים

בס"ד גליון עה' פרשת צו ה'תש"פ

[כשבת אין לברור את העלון אלא על-מנת לקרוא ממנו מיד אפילו מעט]

גליון שבועי להניחי הישיבות בני התורה המקורבים לאורו של רבינו"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

חיים טובים

חיזוק קצר ולעניין

דבר העורך

חירות גרעינית

נשמע מוזר, אבל אולי וכנראה – הדרך לחירות, עוברת דרך שלילת החירות.
 כשאתה מסתובב היום ברחובות, לצורך חיוני כמובן, אתה מוכרח לקחת אתך לוח כים. אחרת, בוודאי לא תזכור מה התאריך. אין שום קשר אפשרי בין התאריך לבין מה שמתחולל ברחובות עיר. את שעון הקיץ אמנם לא דחו, אבל יש תחושה אולי את פסח כן דחו. ערב פסח, הוא זמן שאתה לא יכול ללכת ברחוב, בלי לבקש 'סליחה' שוב ושוב. אתה הייב לדרך על מישוהו או לפחות לדחוף אותו, רק כדי להגיע הביתה. ההנחיות מכל הסוגים, הדוסיים בלקוחות כאילו הכל מחולק שם בחינם, ומי שלא 'הייב' לצאת, מעדיף שלא, רק בשל הרצון להגיע מתישהו הביתה.
 ופתאום, כל זה נעלם. הרחובות ריקים, ההנחיות סגורים, ואין את מי לדחוף או למי לומר 'סליחה'. וגם אם יש, אסור לך לנגוע בו, ובטח לא לדבר אתו.
 * * *

טוב, לזה כבר התרגלנו. מי זוכר בכלל שהיו אנשים ברחובות. קעת הגיעה הוראה והנחיה חדשה: ליל הסדר, במחיצת המשפחה הגרעינית בלבד. זה אומר שבליל הסדר הולכים לשבת המון 'זוגות' לבד – חלקם בגיל העשרים ומטה, וחלקם בגיל השבעים ומעלה. ובתווך, משפחות צעירות עם ילדים לא נשואים, שאם אחת מהם מונה עשרה ילדים, ייתכן שזה יהיה 'הסדר' הכי גדול בעולם...

זה נשמע עיצוב מאוד. תחושה שהכל סוגר עלינו מכל הצדדים, ולאט לאט הלון האוויר נסגר והולך, ומקדם אותנו למצב של חנק מוחלט. איזה מין ערב פסח, איזה מין פסח, ואיך כל זה מתכתב עם המילים הקדושות שאנו הולכים לומר בעוד כמה ימים 'זמן חירותנו'... האם אין זה לועג לרש?

אבל אם מדברים על פסח, אז זה בדיוק מה שהיה רגע קודם היציאה לחירות. בלילה הדרמטי, רגעים ספורים קודם היציאה, אנו מצווים 'ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר'. וזו לא המלצה ולא הנחיה, אלא תנאי מעכב ליציאה ממצרים; מי שרוצה לצאת ממצרים – שלא יצא מהבית, ומי שמתעקש לצאת מהבית, יצטרך לוותר על היציאה ממצרים.
 * * *

אם כך, כנראה ש'סגר' והתכנסות, מסתדר דווקא מצוין עם 'חירות'. הכיצד? אנחנו נאחזים כל הזמן בחירויות מדומות. אוחבים לראות צבע, לראות עולם, ולהזין את עינינו בנופים מתחלפים, ועדיף בקצב מהיר ככל היותר. וגם מתעקשים לקרוא לכל זה 'חירות', כביכול דווקא התנועה החוצה היא זאת שהופכת אותנו בני חורין.
 אבל ישנו עולם שלם, עולם אמתי, שנמצא בפנים ובכלל לא זוכה לתשומת לב. ישנו לב קטן והמוד, שממתין כבר שנים שמישהו יסתכל עליו, יתבונן כמה שקורה בו ויתחבר אליו. אבל זה לא קורה, כי אנחנו עסוקים כל הזמן ב'חירות', של הנופים המתחלפים, ואין לנו רגע פנוי להסתכל פנימה.

וזה גם כלפי הבית, האשה והילדים – כל אחד מהם הוא עולם מלא שדורש ומתחנן לתשומת לב, אבל למי יש זמן. זה הפשטות, אבל אם נהיה כנים יותר, ייתכן מאוד וכנראה, שהחיפוש האובססיבי אחר הנופים המתחלפים, משמש לנו כסך הכל כהלון בריחה מכל המקומות הללו, שמאוד מהכים לנו, אבל אנחנו מעדיפים שלא לפגוש אותם.
 * * *

ולכן אנחנו תקועים במצרים, ועדיין נמצאים בגלות, פרטית וכללית.
 אז הנה, מוגיע הרגע והגיעה השעה, שאנחנו זכאים לגאולה וחירות. אבל בשביל שזה יקרה, צריך כמה רגעים של 'סגר' כדי להתנתק מהשעבוד המטורף לכל הצבע שבהוין, ולהיות בן חורין להיפגש עם עצמי, עם הסביבה הקרובה, ולמצוא את הקשר עם ה', במקום הכי טבעי – כאן!

שלום לקוראי העלון הנכבדים!
 בגליון שלפנינו נפתח בחיזוק אקטואלי נפלא במדור חיים טובים; נעבור למאמר נפלא על פרשת השבוע במדור פשט ופנימיות; לאחר מכן נכנס למדור ללכת עם תורה – ניצוצות אורה בהבנת תורת רבינו הקדוש – נמשיך עם תורה ה; נמשיך למדור נקודה למחשבה בעניין שה' מזמין אותנו להתונה; נעבור למאמר מחזק במדור לבית ולמשפחה; נסיים עם מדור נקודה בפרשה ביאור בפרשה מאת הרב אליהו עמיה שליט"א.

בברכת שבת שלום ומבורך
 רחג פסח כשר בריא ושמה, העורך

עלון 'המקורבים' ©
 ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי החפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 72 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM
 * * *
 ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ; וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318. או דרך קו 'המקורבים' בשלוחה: 09. תזכו למצוות!
 * * *

נשמח לקבל כל הומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדוויים, ולציון זאת), עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!

השיעורים הקבועים!

השיעורים הקבועים לשבת פרשת צו ולשבוע של שבת חול המועד						
יום	חדש ניסן	הדף היומי מסכת שבת	משנה ברורה עמוד היומי 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות חלק ח	העמוד היומי תיקוני הזוהר
ז	י	כט	חזרה	כה:	קד	קסח.
א	יא	ל	תסז, ה-ח	כו.	קה	קסח.
ב	יב	לא	תסז, ח	כו:	קו	קסט.
ג	יג	לב	תסז, ח-ט	כו.	קז	קסט:
ד	יד	לג	תסז, י	כו:	קח	קע.
ה	טו	לד	תסז, יא	כה.	קט	קע:
ו	טז	לה	חזרה	כה:	קי	קעא.

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה יא.

~ עבודה זרה ותאוות ממון ~

ישנם כאן, הן לדורות והן חסרון כים. ולדברי הרמב"ן אמנם אין כאן חסרון כים אבל יש כאן 'לדורות' וצ"ע. ובדברי האור החיים מבואר להיפך, שיש כאן רק 'חסרון כים' והוא מבאר זאת בששה אופנים, ואחד מהם הוא שהמצוה להכעיר אש על המזבח בתמידות הוא ה'חסרון כים'.

ב. הבערת האש: בפשטות, הטעם שצריך אש על המזבח הוא משום שצריך להקריב תמיד קרבנות, וגם לקחת ממנו אש עבור הקטורת, ועבור שאר דברים הצריכים אש. וגם כלילה שאין מקריבים קרבנות, צריך אש על המזבח עבור האיברים והפדרים. ולכן דרשו חז"ל ממה שנזכר ארבע פעמים שיש 'כמה' מערכות על המזבח, וכל אחד מהם מיועד עבור עניין אחר הצריך 'אש'.

אמנם, בוודאי אינו סוף העניין, אלא יש עניין בעצם הבערת האש על המזבח, ולכן 'המכבה אש שעל המזבח' עובר בלאו ולוקה. ואכן בדברי הרמב"ן מבואר שיש במצוה זו שני חלקים: חלק הראשון – מצוה על הכהנים, שיעשו כל התחבולות כדי שיהיה תמיד אש על המזבח, ואם התעצלו ולא הניחו מספיק עצים ולכך נכבה האש, עוברים בלאו. והחלק השני – על כל אדם, שאסור לו 'לכבות' בפועל את האש. על כל פנים מבואר שיש עניין בעצם הבערת האש, וצ"ב.

ביאור הפנימיות

פנימיות העניין מבואר בליקוטי הלכות (הלכות תפילה ד, אות טו), על פי דברי המדרש 'אין צו אלא עבודה זרה'. ויש להבין מה עניין עבודה זרה לכאן, והאם דרשה זו עולה בקנה אחד עם דברי חז"ל 'אין צו אלא במקום חסרון כים'.

* * *

תאוות ממון

היצר הרע של עבודה זרה במל מן העולם, אמנם נשאר ממנו בחינה אחת, והיא 'תאוות ממון'. כי מה שמונח מאחורי תאוות ממון, הוא הרצון להיות 'מסודר', ולא להיות תלוי באף אחד אחר. וגם אחר שכבר יש לו ממון די 'סידור' – יש תאוה להוסיף עוד ממון, כדי לקבל 'מעמד', שתלוי ועומד לפי כמות הממון שיש לו.

ההיפך הגמור מזה, הוא המצב שהיה בירידת המון. מצד אחד, הם היו לגמרי 'מסודרים', ולא היה חסר להם דבר, ומצד שני היה עליהם להישען לגמרי על ההנהגה העליונה, כי לא היה למחר 'כלום', ואף אם ישאירו (ח"ו) לא יועיל להם.

זהו מצב שבו סומכים לגמרי על האמונה, והוא ההיפך הגמור מתאוות ממון שהיא 'עבודה זרה' – דהיינו ההרגשה כביכול יש משהו או מישהו אחר שיכול לעזור לו. ולכן, תאוות ממון אינה תלויה כלל אם יש לאדם ממון או לא. אלא עד כמה הוא מרגיש שהממון הוא זה ש'מסדר' אותו, ובו הוא תלוי.

ואין זה רק בממון, אלא בכל ענייני העולם. ההסתכלות על העולם כמקום שצריך 'להסתדר' אתו, ושאפשר להסתדר ולהתמודד עמו בכוחות עצמיים, ובאמצעים טבעיים כלשהם – יהיו איזה שיהיו – הוא תאוות ממון, שהיא עבודה זרה. כי האמת היא, שאי אפשר להסתדר עם העולם, רק על ידי שמכירים שהוא מונחה בהשגחה, ואז גם 'אין צריכים' בכלל להסתדר אתו.

ידיים של תפילה

ועניין זה מתבטא בידיים. הידיים של האדם, הם ה'כלים' וה'אמצעים' שעל ידם הוא מתנהל בעולם. ויש בהם שתי תנועות הפוכות; יש תנועה בה אדם קומץ את אצבעותיו ומראה תנועה בידיו של 'כל יכול', ולעומת זאת יש תנועה

פרשת צו היא הפרשה השניה בסדר 'ויקרא', ומבואר בה המשך סדר הקרבנות, וסדר שבעת ימי המילואים.

בעצם, כל סדר הקרבנות ומיניהם – התבארו בפרשת ויקרא, ובפרשה זו פרשת צו – אין קרבנות 'נוספים', אלא 'חזרה' על אותם קרבנות שהוזכרו בפרשת ויקרא; עולה, מנחה, הטאת, אשם, ושלמים. אלא שבכל אחד מהם יש 'פרטים' שלא הוזכרו בפרשת ויקרא, ולשם כך נכתבו שוב, כדי ללמד פרטים אלו.

ומן הראוי להבין, מפני מה 'הושמטו' פרטים אלו כביכול, עד שבשכיל כך נצרך לשנות שוב את כל פרשיות הקרבנות. וכפי הנראה, היה צורך בדווקא לשנות שוב את כל סדר הקרבנות – כדי ללמד יסוד נוסף בעניין הקרבנות, מלבד היסוד הראשון שכבר נתגלה בעניין הקרבנות בפרשה הראשונה.

* * *

החלק הראשון בפרשה, פותח בפרשת 'עולה', ולכאורה אינו מדבר בפירוש על קרבן עולה, אלא בעיקר עוסק במצות 'תרומת הדשן', ו'הוצאת הדשן' ובמצות האש על המזבח. אלא שבדרך אגב מבואר שהאיברים של עולה נמצאים על המזבח כל הלילה, ולכן צריך שיהיה אש על המזבח גם כלילה, וכתוצאה מזה יש דשן שצריך לפנותו.

אך אם כל הדברים האלו נקראים בשם 'זאת תורת העולה', אות הוא כי העיקר כאן הוא קרבן עולה, וכל אלו אינם אלא נלווים אליו. ואם כן צריך להבין איזה יסוד נתחדש כאן בעניין עולה, וכן צריך להבין מה עניין שאר הדברים; הדשן, העצים והאש, ומה השייכות שלהם לקרבן עולה.

התמיהות בפרשה

א. 'צו את אהרן' – הלשון צו אינו מצוי, ובדרך כלל כתוב 'אמור' או 'דבר' ולא לשון ציווי. וצריך להבין מפני מה נכתב כאן בלשון זה.

ב. 'זאת תורת העולה' – איזה שייכות יש בין תורת העולה לבין כל הדברים שנכתבו בפרשה זו; תרומת הדשן, נתינת עצים, והבערת אש תמידית על המזבח.

ג. 'זאש המזבח תוקד בו' – מה עניין המצוה שתבער תמיד אש על המזבח, ומפני מה נכתב ציווי זה ארבע פעמים בפרשה זו.

ד. מה עניין מצות 'תרומת הדשן', שהיובו בכל יום, ואינו ככדי לנקות את המזבח [שזה מצוה אחרת 'הוצאת הדשן', ואינו היוב בכל יום], אלא לקחת מעט דשן, להניח בצד המזבח, ונבלע במקומו. איזו תכלית יש בעבודה זו.

ביאור הפשט

א. הלשון 'צו': בדברי רש"י מבואר על פי דברי חז"ל, שהוא לשון זירוז, ונכתב במקומות מיוחדים שבהם צריכים זירוז. ויש בזה שתי דעות: לדעה ראשונה – בכל מקום שהוא 'מיד ולדורות' צריך זירוז, ולדעת רבי שמעון בכל מקום שיש חסרון כים צריך זירוז. ובפשטות נראה שהם דעות הלוקות, אמנם הרמב"ן מבאר שרבי שמעון לא בא אלא להוסיף, שגם במקום שאינו לדורות – אם יש בו חסרון כים נכתב לשון זה, וכגון בציווי שמן המאור, ובציווי ערי מקלט.

אמנם כאן לכאורה אין שייך אף אחד מהטעמים – שהרי ציווי זה אינו לדורות, אלא בזמן שיש בית המקדש, ועל כל פנים אינו 'לדורות' יותר משאר קרבנות. וגם אין בו חסרון כים. אמנם מדברי רש"י נראה שלמד ששני הדברים

של 'מרים ידיים' שבו הוא מראה שאינו יכול לעשות כלום; או משום כניעה וייאוש, או בנשיאתם כלפי מעלה בבחינת 'הרימותי ידי אל השם'.

בידיים יש כ"ה פרקים [יד בכל יד], והם מרמזים על 'כח', או להילופין על 'כח מעשיו הגיד לעמו', שמרמזו על כ"ה אותיות של מעשה בראשית [הרמזים בפסוק 'בראשית ברא אלקים וגו' שיש בו כ"ה אותיות]. כלומר, שכל מה שמחיה ומנחוג את הבריאה הם האותיות הללו.

ולכן, התיקון לתאוות ממון הוא 'תפילה'. כי בתפילה האדם מגלה שהוא בעצמו אינו יכול, אלא צריך סיוע מלמעלה. וככל שהאדם יותר מרגיש 'תלוי' בתפילה – אות הוא שיצא יותר מתאוות ממון. ולכן התיקון ל'מדינה של עשירות' הוא על ידי הבעל תפילה (כמבואר באריכות בסיפורי מעשיות, מעשה י"ב 'מעשה מבעל תפילה').

הריה של הקרבנות

אמנם באמת, קשה מאד לצאת מתאוות ממון, והוא קשה יותר מכל התאוות ומכל המעויות והשקרים (כמבואר במעשה מבעל תפילה). והדרך להוציא את האדם משם הוא רק על ידי 'הריה'. וכמסופר במדרש, שבעת יציאת מצרים אמר להם משה למול את עצמם ולא רצו. מה עשה, הלך והתחיל לצלות את הפסה, והם הריחו את הריה ונתאוו לזה, ובקשו ממנו שיתן להם גם כן, אמר להם 'כל ערל לא יאכל בו', הלכו ומלו את עצמם. וכך גם מסופר במעשה מבעל תפילה, שעל ידי הריה הוציא אותם מתאוות ממון.

הריה הוא החוש היחיד שלא נפגם בעין הדעת, ולכן הוא חוש שהנשמה נהנית ממנו. כלומר, בכל החושים אפשר למעות שיש ממש במציאות של העולם, ועל ידי זה יכולים ליפול לעבודה זרה, וכמו שנפל אדם הראשון. אבל בחוש הריה מרגישים בחוש שאין ממש במציאות של העולם, אלא יש כאן משהו אחר שמחיה את העולם.

ולכן, עיקר הקרבנות הם 'ריח ניהוח'. והריה הזה צריך שיהיה תמיד בעולם, ולכן צריך תמיד שיהיה אש על המזבח, והאש הזאת שורפת את המציאות של

העולם, ומשאירה 'ריח ניהוח' שמגלה את האמת ואת האמונה, ומשברת את העבודה זרה של תאוות ממון. ואת כל זה אנו זוכים על ידי אמירת הקרבנות בכל יום, שאז מקבלים את ה'ריח' של האמונה. וכמו כן אפשר לזכות לזה כשמקריבים 'קרבן', דהיינו כשיש נסיון חזק של תאוות ממון, שאדם מרגיש שהוא באמת לא יכול להסתדר, והוא שובר את דאגותיו ומשליך עצמו על השם יתברך – הוא מעורר את ה'ריח' של הקרבנות.

'צו' – פרשת העולה

זוהי העניין של פרשת העולה. שצריך לשחוט לגמרי את העולם, על ידי שמבערים תמיד אש על המזבח, ואפילו כלילה כשאין קרבנות – צריך שיהיה 'הריח' של הקרבנות. ואסור לכבות את אש המזבח בשום אופן [ומבואר ברמ"ק בשם אליהו הנביא שאמירת הפסוק הזה 'אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה' היא סגולה לבטל מחשבות זרות].

וזהו מצות תרומת הדשן. לקחת מעט ממה שנשרף כבר, ולהניח אותו בצד המזבח והוא נבלע באדמה, להראות שאפילו האפר אין בו ממשות והוא כלום, וצריך לעשות זאת בכל יום בתחילת היום, דהיינו מיד להרים הידיים אל השם ולהתחיל היום באמונה ותפילה – מתוך הכרה שאני בעצמי איני יכול אלא בעזרת השם.

ולכן נכתב כל העניין בלשון 'צו' – שמרמז גם על חסרון כים וגם על עבודה זרה, ושניהם אחד. כי החסרון כים הוא העבודה זרה, וכדי לשבר אותו צריך 'ציווי'. ציווי הוא מצד אחד 'גבורה', שכביכול מכריח את ה'מצווה' לעשות, גם אם אינו מבין, ומצד שני הוא מצד האהבה, כאומר לו: אינך צריך להבין, אלא לסמוך עלי, והכל יהיה בסדר.

ולכן 'צו' הוא גם לשון חיבור, כי כשאדם מקבל את הציווי מצד הגבורה – אין זה חיבור אלא הרחקה, אך כשמבין שהוא מצד האהבה והחסד, וכאומר לו: אל תדאג, אלא סמוך עלי – נעשה חיבור ביניהם. ולכן, כשאדם מבטל תאוות ממון, מחמת שמבין שיש מו' שדואג לו ויכול לסמוך עליו – הרי זה מחבר ביניהם.

ניתן לשמוע את השיעור של מאמרים אלו בקו 'חניכי הישיבות' – ברסלב: 077-31-40-331 בשלוחה: 34

קו 'חניכי הישיבות' – ברסלב:

בני התורה חניכי-הישיבות המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א: 077-31-40-331

שלוחה: 1	הודעות ועדכונים.
שלוחה: 2	לשמיעת חלק מהגליונות הנפלאים שע"י 'הקבצו'.
שלוחה: 3	1 - לשיעורים וכנסים שנמסרו למקורבים. הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א: 3 - לשיעורים לפי נושאים \ על ליקוטי מוהר"ן. 4 - שיעורים משנת תשע"ט. 0 - לכל השיעורים אחרונים.
שלוחה: 4	1 - שיחת חברים \ הודעות מאזינים. 2 - להשאת הודעה למאזינים. 3 - לשלוחת 'הליכה עם תורה' - 'חבורת תמימי דרך'. 4 - למענה וייעוץ.
שלוחה: 5	סיפורי התקרבות וראיונות.
שלוחה: 6	1 - פניני ליקוטי מוהר"ן על התורה. <u>הרב שרגא זילברמן: 2 - שיעורים בליקו"מ. 3 - שו"ת ברסלב.</u> 4\5 - שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 - שיחות ומכתבי מוהרא"ש. 7 - הזוה"ק בלשה"ק. 8 - דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בזה"ק.
שלוחה: 7	1 - שיעורים ברחבי הארץ. 3 - חברותות ברחבי הארץ. 2 - להשאת הודעה לביקוש שיעור או חברותא.
שלוחה: 8	1 - שירי ברסלב שורשיים. 2 - שירי ברסלב חדשים 3\4 - שירים כלליים. 5 - שירי 'דרשו'. 6 - תיקון הכללי בניגון. 7. נוסחאות התפילה של הימים הנוראים.
שלוחה: 9	1 - שידור חי.
שלוחה: 0	0 - הודעות קבועות ונחוצות. 1 - הצטרפות לרשימת התפוצה. 2 - להסרה. 3 - לקבלת 2 פרקי תהילים. 4 - השעה כעת. 5 - זמני היום. 6 - לקבלת מס' אישי למערכת. 9 - לתרומות באשראי (דרך 'קהילות').

על הפרשה ||| פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

חמין ומצה במנחות

מבואר בפרשה שכל המנחות אמורות להיאפות חמין, ורק במנחה של קרבן תודה הוא בא דייקא מחמין, ויש לבאר על פי מה שמאריך מוהר"ן (הלכות פסח הלכה ג) לבאר את ענין חמין ומצה, שהחמין הוא בחי' הרוח, ויש בזה סכנה שלא יכנס סערה של העולם הזה, וע"כ בפסח שעדיין לא זכינו לקבלת התורה נוהרים מאוד שלא יכנס כלל רוח, אבל בשבועות שכבר זכינו לקבל את התורה אזי התיקון ע"י חמין דייקא יעו"ש באריכות.

ועל דרך זה יש לבאר בעניין זה, שבבית המקדש ששם עיקר הארת הרוח חיים וקדושה כמבואר בדברי מוהר"ן (הל' שליה לגבות חוב ה"ג אות כד), נוהרים מאוד שלא יכנס בחי' רוח דהאי עלמא שהוא בחי' חמין, אבל בקרבן תודה שמביאים כשיוצאים מהצרה שאז מאירה רוח של שמחה חדוה ושירה להשי"ת, שזה עיקר הרוח חיים וכמבואר בדברי מוהר"ן, ועל כן אז אין חשש להביא חמין, ואדרבא עיקר התיקון הוא דייקא ע"י חמין, כי על ידו נשלם בחי' הרוח חיים וקדושה.

עניינא דיומא ||| עניין חג הפסח על פי תורה זו

וכו' למען תדע כי לה' הארץ, הינו שהראה להם שהוא יכול להשלים כל התקורנות על ידי הרוח חיים שלו, כי כל המכות הם תקורנות והוא יכול להסיר המכות ולהשלים כל התקורנות, כי מופנו הרוח חיים לכל הדברים שבעולם.

מכת בכורות

כו' ועל כן לא נכנעו עד שהביא עליהם מפת בכורות שהיא עקר צנור החיות שלהם שהיו עובדים למלה שהוא בכור לפוללות, פמוכא. וזה בחינת ובאלהיהם עשה ה' שפטים. ועל כן לקח המים תחלה לפי שהיו עובדים להם. וכמו שפרש רש"י שם שבשחקדוש ברוך הוא נפרע מאמה, נפרע מאלהיה תחלה. כי הצנור הרע שלהם שמישם מקבלים הרוח חיים שלהם זה בחינת עבודה זרה ואלהים אחרים שלהם, ועל כן נפרע מאלהיהם תחלה, שהוא הצנור הרע שלהם ששבר והכניע ובטל ועל ידי זה נתפסלו המצריים מפילא ויצאו ישראל מי"שם בשלום."

חמין ומצה

ג' וכן עניין חמין ומצה מבואר בדבריו באריכות (ליקוטי הלכות, פסח הלכה ג אות ט) וז"ל: "וזהו החלוק שבין חמין למצה שהוא באות ה', שהחמין הוא בחינת ומצה הוא בהא, פמוכא. כי ה' של מצה זהו בחינת הרוח חיים, שהוא בחינת המשה המשי תורה שממשיכין עכשיו הרוח חיים על ידי בחינת מצה ששם הוא למעלה מהארבעה יסודות כנ"ל, ושם אין שליטה לתורה סערה, ומשם דיקא אנו ממשיכין את הרוח חיים, שהוא בחינת ה', אכל חמין הוא בחינת שנסתם פתיחת הח"א שמישם תוצאות הרוח, בחינת הרחב פיה ואמלאהו. ובחית נסתם פתיחה זו בבחינת כבלע רשע צדיק מופנו, שרצה לקבל את הרוח חיים לסתמו במצר הגרון שלא יהיה פת להמשיכו לתוך גוף האדם, להחיות עצמו להשלים חסרונו, שזהו בחינת גלות מצרים כנ"ל, ועקר התגברותו על ידי תערכת הארבעה יסודות שנתערבו מטוב ורע. וזהו בחינת חית שהוא שתי פעמים דלית, הינו שני פעמים הארבעה יסודות, כי הם מערבים מטוב ורע, אכל מצה הוא בחינת ששוכרין החיות של חמין ומשפילין ומכניעין הארבעה יסודות רעים ונשארו רק הארבעה יסודות טובים דקדושה, שהם בחינת ארבעה ראשים, ואז נפתח החית ונעשה ח"א, כי נמשך הרוח חיים לתוך הארבעה יסודות, ואז נעשה מדלית הא על ידי הרוח חיים דקדושה, שהוא יסוד החמישי, שנמשך מצדיק יסוד עולם שדבוק בהמשה המשי תורה וכו' כנ"ל יעו"ש עוד.

קרבן פסח

ד' וכן ביאר שם (אות י') את עניין קרבן פסח, וז"ל: "וזה בחינת קרבן פסח שעל ידו היה עקר מכות בכורות, כמו שכתוב, "וראיתי את הים ונסתתי עליכם וכו' ועבר ה' לנגף את מצרים וכו'". כי עקר הקרבן הוא לקרר רוח האדם מרוח הבהמה, דהינו לקרר בחינת רוח חיים דקדושה מבהינת רוח סערה רוח הטמאה, כי ישראל ועובדי פוכבים הם בחינת אדם ובהמה פידוע, כי אתם קרויין אדם ואין העובדי פוכבים קרויין אדם ומותר האדם מן הבהמה אין כי

א' הנה עניין פסח מבואר באריכות בדברי מוהר"ן על פי תורה זו, הן בהלכות פסח (הלכה ג) והן בהלכות שליה לגבות חובו (הלכה ג), ואי אפשר להביא בזה כל דבריו, מ"מ נביא בזה עיקרי הדברים (דברים אלו הובאו ג"כ בפר' השבוע פר' וארא ופר' בא, ובפר' שמות הובא עוד לשונות, ועדיין אין זה כל דברי מוהר"ן על עניין זה).

עשר מכות

ועניין המכות מבואר היטב בדברי מוהר"ן (ליקוטי הלכות, העושה שליה לגבות חובו הלכה ג אות ד) וז"ל: "וזה בחינת כל העשר מכות שהביא עליהם משה שהראה להם שכל הרוח חיים של כל הדברים שבעולם הם אצלו, ועל כן יכול לעשות בעולם כמו שרצה ולשנות כמיום לדם ואחר כך לחור מדם למים וכו', כי מופנו כל החיות של כל הדברים שבעולם. ועל כן בודאי יכול למשל בעולם ולשנות הטבע כרצונו ועל כן בתחלה הראה להם מופת המטה שנתפדף לנחש ואחר כך מנחש למטה, כי מטה משה מרמז ששבר הכחירה וקדש את עצמו לגמרי מאחיות עין הדעת טוב ורע ואין נאחו בו שום רע משום מדה, שזהו בחינת ומטה האלקים בידו, פמוכא בתקונים ובדברי רבנו זכרוננו לברכה, עין שם פסימן עט.

"ועל כן הראה להם על ידי המטה דיקא שהוא יכול להוריד את עצמו לתוך הצנור הרע שלהם, שהוא בחינת נחש הפקמוני, שמישם כל המדות רעות וכל הצנורות של כל הרשעים. ואחר כך יצא מי"שם בשלום, כי אחר כך יחור מנחש למטה, רק שירד לשם להכניע ולשבר הרע שלהם בבחינת "ויבלע מטה אהרן את מפתם". וזה ששאלו אותו יחני ומכרא, תכן אתה מכנים לעפרים? והשיב להם, למתא ויקא ויקא שקול (כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, מנחות פה). כי כך צריכין דיקא לכנס דיקא לתוך אותו הצנור והתנהגה של הרשעים המושלים ולהכניעם ולשברם, כי מנייה וביה אבא ליזיל ביה נרגא. בחינת למתא ויקא ויקא שקול, כי צריכין לירד לתוך מדתו הרעה דיקא, שהוא הצנור שלהם, כדי לשברם כנ"ל.

המכות היו בכל הד' יסודות

"ועל כן הביא עליהם פמה מיני מכות להורות שכל החיות של כל הדברים שבעולם הפל בידו, כי בהעשר מכות היו שנויים ומופתים נפלאים בכל הארבעה יסודות שהם אש רוח מים עפר, שהם בחינת דעה מ"מ (דומם צומח חי מדבר), כי נלקו במים בחינת יסוד המים. ועפר הארץ היה פנים זה בחינת יסוד העפר. ורוח הקדים נשא את הארבעה זה בחינת יסוד הרוח ואש מתלקחת בתוך הברד זה בחינת יסוד האש. וכן נלקו הדוממים שהוא עפר הארץ והצומח שהם כל עשב השדה שהקה הברד וכו'. וכן חתי שהוא הערב שבא עליהם וכן הדבר שהרג כל חגיגתם. וכן נלקה המדבר שהוא האדם בכל המפות, בפרט בשחין ומפת בכורות. נמצא, שעל ידי העשר מכות הראה להם שהוא יתברך שולט בעולם בכל הארבעה יסודות, אש, רוח, מים, עפר ובכל הדומם, צומח, חי, מדבר, כי מופנו החיות לכלם ועל כן יכול לעשות כרצונו ועל כן בכל פעם הראה גבורתו שיכול לבטל המכה, כמו שכתוב, "התפאר עלי למתי אעתיך לך

הכל הכל, כי כלם יש להם בחינת הכל, שהוא בחינת הכל פה של המשכת הרוח חיים על ידי אנהה להשלים החסרון כי גם אומין דעלמא, שהם בחינת בהמה, יש להם גם פן בחינת אריכת הרוח, שהוא הכל פה כנ"ל, אבל מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ, כי רוח האדם, בחינת אריכת הרוח של ישראל, שהוא רוח חיים דקדושה, עולה למעלה ומקבל וממשיך רוח חיים מן הקדושה מתי החיים. ורוח הבהמה היורדת למטה, פי אריכת הרוח של הבהמה, בחינת האמות העובדי פוכבים, היא יורדת למטה לארץ, פי אין להם שום חיות, פי הם בחיים קרויים מתים, פי רוחם היא רוח סערה, שהוא רק גדול בשעתו לפי שעה קלה ולסוף מסער גופה ונשמתה וכו'.

"כי רוח הבהמה היא בבחינת אריכת הרוח סערה שממשיכין העובדי פוכבים על ידי אנהה, בנראה בחוש שרוח ונשימה של הבהמה גדול מאד, פי הם הזמים וגונחים בקולם תמיד, ואין להם דבור, רק קול, וכל קולם הוא כמו מי שגונח ומתאנח בקול גדול ומאריך הרוח והנשימה מאד, בנראה כל זה בחוש, הינו שהם בבחינת אריכת הרוח של העובדי פוכבים, שהוא גדול בשעתו, בחינת רוח סערה, אבל לסוף מסער גופה וכו'.

"ועקר הקרפן היא בשביל זה לברר רוח האדם מרוח הבהמה בבחינת מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת וכו', פי על ידי החטא נמשך, הם ושלום, אחר רוח הטמאה בחינת רוח סערה, דהינו שנתערב רוח חיים דילה, שהוא בחינת רוח האדם ברוח הבהמה, ועל פן הרשעים בתייהם קרויים מתים מחמת שנתמלק מהם הרוח חיים וכו', ועל פן תקון החוטא על ידי הקרפן, שעל ידי זה נתברר רוח האדם מרוח הבהמה ואז יש לו פה להמשיך הרוח חיים על ידי האנהה שמתאנח ומתחרט על החטא בשעת הבאת הקרפן וזה בחינת קרפן פסח כדי לצאת מטמאת מצרים, ועל פן מביאין מן הכבשים ומן העזים, פי שעיר עזים זה בחינת עשו איש שעיר וכן כבש הוא בחינת שערות, בחינת ציצית שעושים משיער כבשים, שהם בחינת שערות (כפוכא בסוף מאמר הנ"ל). ומאלו מביאין לקרפן פסח, כדי להכניע עשו איש שעיר בחינת רוח סערה, בחינת הרב דקלפה, שהוא בחינת כבוד דסטרא אחרא וכו' כנ"ל, ולברר משם רוח חיים דקדושה, בחינת רב דקדושה, שהוא בחינת בכורי ישראל.

וראיתי את הדם ופסחתי

"ועל פן על ידי הקרפן פסח, על ידי זה פסח ה' על הפתח וברר והציל בכורי ישראל מבין בכורי מצרים, שהוא בחינת הנ"ל, בחינת ברור הרוח חיים דקדושה, שהם בחינת בכורי ישראל מתוך הרוח סערה, שהם בחינת בכורי מצרים אשר בהם שלט המשחית, שהוא הרוח סערה בעצמו שהרג אותם, פי הרוח סערה בעצמו נוקם בהם לבסוף, פי לסוף מסער גופה ונשמתה וכו' כנ"ל. וזה בחינת וראיתי את הדם ופסחתי עליכם כו', וזה בחינת ואעבר עליו ואראף מתבוססת דמיון ואמר לך דמיון חיי ואמר לך דמיון חיי. פי רוח סערה הוא בחינת עשו שהיה אדמוני, בחינת דמים וצריך לברר הרוח חיים מתוך הרוח סערה לקלקל הצנור של הרשע ולברר מתוכו הרוח חיים, שזה בחינת וריקת דמים של הקרפן על גב המזבח לברר ולהעלות הדמים שיהיו נתתקנין ונתבררין מהם בחינת הרוח חיים דקדושה וזהו בחינת דמיון חיי, פי דיקא על ידי הדמים יהיה נמשך חיים בחינת הרוח חיים דקדושה, פי מתקף הדמים, שהם בחינת רוח סערה, משם מבררין בחינת הרוח חיים וכו' כנ"ל."

לחם עוני

ה) עוד ביאר בזה את עניין חמין ומצה (ליקוטי הלכות, העושה שליה לגבות חובו הלכה ג אות לא): "וזה בחינת מצה, בחינת לחם עני, פי בפסח מחמת שעדין קדם קבלת התורה עדין אי אפשר להמשיך בשלמות הרוח חיים על ידי התורה, ועל פן צריכין לזהר בהאכילה שלא לאכל חמין רק מצה וחמין אסור במשהו והבן."

במשהו, פי חמין הוא הרוח דסטרא אחרא שהוא גדול בשעתו, פי החלוק בין חמין למצה הוא רק בבחינת הרוח והאוויר שהחמין עולה בנפיקה ויש בו רוח ואויר הרבה מה שאין פן מצה שנאפית מיד קדם שנכנס בהעפה הרוח והאוויר, הינו מחמת שאז לא נתברר עדין הרוח חיים על ידי מעשיו ועדין יש בו אחיות המוצרים שצאו משם בנבחה, כמו שכתוב, "דרך שלשת ימים נלך וכו'". והם מתגרים עדין בהם לדרך אחרתם, על פן הזהירה התורה אותנו לבלי לאכל חמין שנאחו בו הרוח דקלפה שגדול בשעתו שהוא בחינת חמין שעולה בנפיקה, בחינת כל צורריו ופיה בהם, פי הוא גדול בשעתו ועל פן צריכין אז לאכל רק מצה שאין בו אחיות הרוח שלהם שגדול בשעתו.

"וזה בחינת לחם עני, בחינת עניות שהוא חסרונות כנ"ל, הינו שעל ידי המצה ממשיכין עתה הרוח חיים להשלים החסרון כלכל העניות. וזהו שעונין עליו דברים הרבה, הינו שעתה בפסח עקר התקון על ידי תפלה, פי עדין הוא קדם קבלת התורה ואין יכולין לברר עדין הארבעה יסודות על ידי מעשינו, על ידי ברור הפסח הלכת, פי עדין לא קבלנו את התורה וכל הפרור עתה הוא רק מן השמים על ידי בחינת אתגרותא דלעלא שנמשך עלינו ברחמי רק על ידי תפלה ותחנונים ועל ידי זכות אבות.

"ועל פן שזכרין את המצה, פי מה דרבו של עני בפרוסה. שכינת המצה זה בחינת חסרון שמשברין ומחסרין את המצה בכונה כמו עני שדרבו בפרוסה שהוא בחינת עניות וחסרונות להורות שאין בנו פה להשלים כל החסרונות על ידי מעשינו כי אם ברחמי ה' ותברך על ידי תפלה וצעקה לח' ותברך שהוא בחינת שעונין עליו דברים הרבה כנ"ל ועל ידי זה בעצמו נשלם החסרון. וזהו בחינת האפיקומן שנקרא "צפון" צפון דיקא בחינת רוח צפונות וכו' כנ"ל שהוא שלמות החסרונות.

ג' מצות וד' כוסות

ו) "ועל פן הם שלש מצות וארבע כוסות, פי אכילת מצות מרפז על התורה שהוא בחינת אכילה. ושתית תיין של הארבע כוסות הוא בחינת תפלה שהוא שירות ותשבחות בחינת אין אומרים שיר אלא על תיין וכן מרפז בשיחתו הקדושה של אדונינו מורנו ורבנו זכרנו לברכה שאמר, אשרי מי שאוכל פחה פרקים משניות ושונה פחה קפימליך תהלים וכו'. שתורה הוא בחינת אכילה. ושתיה בחינת תפלה, בחינת תהלים, שהוא כלו תפלות ושירות ותשבחות.

"ועל פן המצות הם שלש כנגד שלש רוחות העולם, פי צפון חסר ותיין הם ארבע כוסות כנגד כל הארבע רוחות שמשם הרוח חיים שהוא שלמות החסרונות בחינת מארבע רוחות באי הרוח, הינו פי עתה עקר התקון של שלמות החסרונות הוא על ידי בחינת תפלה שהוא בחינת תיין כנ"ל, אבל התורה שהוא בחינת אכילה לא קבלנו עדין ועל פן עתה אי אפשר לברר החמין ששם הרוח לבררו מהקלפה ועל פן הוא אסור באסור חמור מאד ועקר התקון על ידי המצה שעל ידי זה אנו ממשיכין קדשת האכילה. ועל פן בהמצה מרמזין החסרונות בחינת לחם עני, בחינת שכינת המצה האמצעית שהוא בחינת חסרון ועל פן הם רק כנגד שלש רוחות, פי צפון חסר עד שזוכין לענות ההנהגה ולקיים מצות ספור יציאת מצרים ושארי מצוות של לילה הזאת. ואז זוכין להמשיך שלמות החסרון שהוא בחינת חלק המצה הפרוסה שהצניעו לאפיקומן שנקרא צפון, דהינו שהזכרין ומשלימין החסרון שהוא בחינת צפון על ידי הרוח צפונות שנמשך עלינו על ידי שעונין עליו דברים הרבה שהוא בחינת תפלה כנ"ל."

חמין במושהו

ז) עוד שם (אות לב): "ועל פן חמין אסור במשהו זה בחינת דלמא שקלית מידי מיניה וכו', דהינו שאסור שיהיה לו שום אחיזה כל שהוא מהפדות רעות שלהן, כמו שמבאר שם על מאמר רבה בר בר חנאי, עיין שם ועל פן אסור במשהו והבן."

ליקוטי מוהר"ן - זה מדבר אלי!! זה לא סלון - זה דרך חיים!!!

קורא לנו ה', עמי. לך לך עמי, ובוא בחדריך - התנער משגינות העולם, רועשים גועשים קוצפים שוצפים מטביעים בזעפם כל פירור של דעת אמיתית, בוא בחדריך עמי, חדרי תורה ותפילה, החדרים עליהם נאמר "חביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בך". התנתק לך, גיל ושמח בי.

חבי כמעט רגע - אמת בשלך בני הסער עבורך אך לא אליך "הכרתי גוים נשמו פינותם", וכל זאת עבור - "אמרתי אך תיראי אותי, תקחו מוסר", אלך בני כוונתי למען תלמד ליראה, אל תירא ואל תחת אתך אני, חבי עמי עימי כמעט רגע בחדריך, חדרי, אשפוך על כל העמים המתי אמלוך עליהם בחמה שפוכה, ואתה עימי במחיצתי, חבט וראה ולמד ליראה.

סגר יקראו לזאת הטועים, בידוד יאמרו הקרובים. ואנחנו בשם ה' נזכיר, בידוד מספרו 26 כשם הוי"ה ב"ה, ניסגר אנו בחדרינו ונשכין באוהלינו שם השם.

הילדים אשר הנן ה' את עבדו עמד בבית, אין עבודה ואין לימודים, בחוץ בעולמם של בני הדודים עשו וישמעאל יהום הסער. אך לא באלה חלק יעקב, הכן אחי אהובי לבבך אליו, שא אליו כפים על נפש עולליך, בקש הימנו שיעטפו בתשוקה לראות בתפארת עוזו ולהמות אל דודיו. ולבינתיים, דבר אתם אלוקות; זה תיכף אקטואליה.

לא המעשה עיקר אלא המדרש, קרעו לבבכם ואל כנדיכם, לא מעשים אחרים, כי אם תודעה. שינוי תודעה דרוש כאן.

* * *

מעשה שהיה ברבי הקדוש רבי איתמר מנדבורנא, בעת שהיה מתגורר בעיר משערנוביץ' הרומנית. בשמירתו על קדושת בניו מנע הרבי מהם שום יציאה מבין כותלי הבית לרחובה של עיר, הגיע אליו פעם אחד מאנשי העיר ושאלה שיש בה מן העזות בפיו, מדוע? תמה, נועל הרבי בפני בניו את כל השערים. השיבו הרבי, נועל אני בפניהם שער אחד, וכנגדו פותח אני להם שערים הרבה, הלא המה. שערי אורה, שערי אורך ימים ושנים, שערי אריכת אפים, שערי ברכה, שערי בינה, וכו' וכו' וכו'.

כיוצא בדבר אתה אומר, נכנסים אנו כעת להסגר מסוים פה בארץ הקודש, סוגרים אנו שערי השתדלות, שערי אני ואפסי עוד, שערי אין עוד מלבדי, שערי טרדות הנפש מיום ועד לילה. וכנגדם פותחים אנו שערי תפילה, שערי ישוב הדעת, שערי מנוחת הנפש, שערי ביטחון, שערי אין עוד מלבדו, שערי סייעתא דשמיא. ועל כולם, שערי ביטול והכרה במציאות האמיתית.

הבה ונדע אחרים את מטרת ההגיגה, "כנסת ישראל כלה קרואה בנעימה עטרת תפארת ביד ה'", ובשבילנו היא למען נבוא חדרינו, חס מלהתעלם מהקריאה, הלילה מלהעמיד פני תם לטמון ראש במספרים ונתונים, להאזין לקווי הידושים, מכינים אנו "עלה נעלה".

התזמורת ניגנה בעוז, מעגלים נסגרו ונפתחו ידיים התהדקו ונעזבו, הקהל כרכר ופיזז בידיו וברגליו, הכל לשם מצוות שמחת התן. בבימת התזמורת בתווך ניצב הזמר, מלהיט מלא גרונו את האווירה. באמצעם של המעגלים במרכזם של החוגגים עלו בחן ה'התן' עטור מחלצות, חבוש פאות מוזנבות בשווי כמה אלפים.

הדי הכליזמרים נטו לשכוך, בפניה כבר התרמו והתלחש הבעל מנגן עם אבי הכלה, תוך שהם מעבירים מיד ליד שטרי הדיוטות. ועל כסא נעמד ה'גראמער' מרטיט נימים, נוגע בלבבות.

דמעויהן של הנשים הכשרות יכולים היו להטבילן במ' סאה ורתחות, לחתן והכלה עת קמו לרקוד, אכן "כלה דא שכינתא".

הצלם צילם תמונות אחרונות, הגראמער גם כבר נסתלק אחר שנטל חלקו מנה יפה. אל אביו ניגש מרוגש, החתן. אבא הולכים הביתה?

מה?

דומות היו עיניו של אבי החתן כשני צלוחיות, בעת שנפערו אל מול פני בנו. הביתה? תמה, הלא בית משכן הכין עבורך חותנך בעירו, הלא קידשת כדת וכדין בת ישראל באומרך, "הווי לי לאינתו כדת משה וישראל". ובמילים אחרות - 'התחתנת'.

ואז מה? עיקל בתמיה הבן התם את שפתיו, מה הקשר? יש בית אבי מקום ללון, וכמדומה אני שגם בבית החותן. היה טוב וטוב שהיה, נאים והדורים הם המחלצות, מה נאדר היה המחזה לראות עם רב נאספים יחד לשמח לי, וגם למחר מזומנת לי מלית חדשה. אשרי שככה לי, ומה עוד? מה לי ולדירה הנאה שהכין לי החותן?

* * *

העולם חוגג, נע והג על צירו במחול עיוועים כשיכור הלום יין, הדלו אורחות, בשערי המדינות אין יוצא ובא, כנסו האנשים את רגליהם, מפחד בריה קלה שיש לו בעולמו. הכלכלה העולמית מאיימת בסחף של פשיטות רגל, גם לאופטימיים שבאומות אין תחזית מעודדת להיכן הם פני העולם.

ומתוך שכול העמים, והתמוססותם של כללי כוחי ועוצם ידי, מבין הריסות האמון והביטחון בציוויליזציה הכול יכולה, מיתמרת לה שלהבת דקה, הקוראת בקול דממה בנעימות וערכות: "בני! לא עשיתי אלא בשבילכם".

אין אנו מהיודעים בסודו של עולם, ולא נמסר לנו בחזיון ליל זמנו של בן דוד אימתו, ובכל יום נצפה לו שיבוא. אבל, כחתן שאינו מבין עבור מה הוצאו דמים לרוב, נדמה אם לא נבין עבור מי הסער הגדול הזה.

אחרים ורעים אהובים ונחמדים, עורו נא התעוררו נא עמדו נא התייצבו נא פני דר עליון. האזינו לקריאה האוהבת, לך עמי - באהבה

"משכני אחרוך נרוצה הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בך!"

קורונה, בזמן שכולם בהיסטריה ושולחים טורים מפחדים ומאיימים, אני יושבת לי על הספה ומחייכת. **מחייכת לך בורא עולם.**

איך אומר את זה במילים שמשברות אוזן בשר ודם? אתה פשוט גאון!!!! גאון זה מילה מיניאטורית על ירך...

ביננו, העולם הזה צריך להגיע לסיימו, מכל בחינה אפשרית הוא הגיע לתחתית של התחתית. נפשית, רוחנית וגשמית. היה ברור שמשוהו חייב כבר לקרוא פה על מנת שאנשים יתאפסו על עצמם. הן בזירה הפוליטית שהשתגעה על כל המוח, הן מבחינה חברתית שהגזענות כבר ממש היתה בלתי נסבלת בה, ולצערי גם מבחינה הרוחנית... הכל הדרדר לתהום. כולם תהו איך זה יגמר???

אז דיברו על מלחמת גוג ומגוג. משהו ענק. השואה תהיה קטנה על יד זה. אנשים רעדו מפחד. בחלומות ההזויים שלי בלילה הייתי מדמיינת אנשים מתים על הרצפה עשויים ערמות ערמות.

היה דיבור גם על אירן, סוריה, חיזבאללה, המאס, טילים מהודשים שיגיעו עד ירושלים, פצצות אטום, מה לא???

היה נשמע הגיוני... המשיח צריך לבוא מתוך דרמההה.

אבל אתה יושב שם למעלה וצוחק... מה זה צוחק!!!

נראה לכם שאני צריך כאלה דרמות בשביל לשתק אתכם לחלוטין?? שם הכוח שלי נמצא אתם הושבים? אני באפצ'י אחד של בנאדם שאני גורם לו להיות תאב לאיזה עטלף מתוק גורם למעצמות הכי חזקות בעולם להשתתק דום! אין יוצא ואין בא! אנשים אכן מתים ברחובות אבל בגין מגע פיזי עם בני אדם, הכי פחות דרמטי בעולם. מהדבר הכי טבעי שיש.

זה גאוני, החזרת אותנו למקורות שלנו, התונות בכתים וברחובות, 30 20 איש, שמחים באמת מכל הלב, בלי בלי תפאורה מיוחדת בלי לנקר עיניים. הכנסת את כולנו לבתים, להיות עם משפחתנו, עם הילדים, לתת להם חום ואהבה, להנות מזוגיות יפה. דברים שבמרוץ החיים חלקנו פיספסנו. ככל הנראה את פסח כל עם ישראל יחגגו

בביתם, לא יצאו מהארץ, לא ילכו למלונות, סגרת להם את מרכזי הקניות כך שאי-אפשר לקנות את כל הסמים היפים והמרשימים לילדים שילכו איתם בחגים וישוויו בכל מקום, בצורה מקורית אמרת להם תרגיעו, שבו בבית, תחגגו את החג עם המשפחה אפילו בחלוק נחמד, תקיימו והגדת לבינך בהידור כי זה מה שאני רוצה מכם!

הרגעת את הדור הכי לא רגוע, עצרת מלכת מרוץ חיים שלא היה כמותו מעולם. והכל בין רגע. בגאונות אדירה!

השבתת את האנשים שיצאו נגד השבת שלך בכל הכוח. ניסו הכל כדי להפוך את מדינת היהודים למדינה חילונית ללא שום זיקה ליהדות. והנה, השבת הכל ישבות, לא תחבורה, לא מקומות בילוי, לא קיוסקים, שבו בבית, מי אתם שתחליטו לחלל שבת ככה בפרהסיה ובכוונה בארצי???

והכי חשוב מהכל, ריבוננו של עולם, אני שמחה בשבילך! אין אדם בעולם שלא מכיר בקיומך עכשיו, אין לאף אחד הסבר לזה, איך עטלף קמץ שיגע עולם שלם. כולם מבינים מי פה מנהל את העולם, מלכותך מתחילה להתגלות בעוצמה, כי מי שלא מבין שהמשיח כבר עם שתי רגליים פה הוא לא רק עיוור, הוא כסיל ומיפיש.

המשיח כאן, ואתה מתגלה אלינו בהדרגה יפיפיה. ואותי זה רק משמח.

נכון שלא כולם יזכו לקבל את פניו, ויכול להיות שאנחנו רק בתחילתה של המגיפה הזו ויהיה פה עוד אסונות קשים לא עלינו, ולא תמיד נחייך לנו ככה על הספה. אבל מה שמעודד זה שהמשיח פה. שאתה פה. ואין רע יורד מלמעלה. הכל פה רקום בצורה יפיפיה לכדי פרוכת מדהימה שתגלה את מלכותך בעולם. וזה הדבר החשוב מכל.

הגיעו הימים שיקויים הפסוק "וידע כל פעול כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו ה' אלוקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה"

מחכה בקוצר רוח!

ליקוטי מוהר"ן תורה נו:

"וזהו ששאלו את רבי יוסי בן קיסמא (סנהדרין צח): **אימתי בן דוד בא.** והשיב להם, כשיפול זה השער וכו'. ועיקר הדבר, **שיפול שלשה פעמים**, ואין מספיקן לבנותו עד שבן דוד בא. כי שער ארם, זה בחי' שער דס"א. וכשיפול נפילה אחר נפילה, על ידי בחי' שהבאתי כנ"ל, אז יבא בן דוד, ויבנה שערי הקדושה. היינו, **כשאין אמונות חכמים**, ואין שומע להם, בבחי' (ישעיה כ"ט) ולמוכיח בשער יקושון. עי"ז באים לחולי עד אין מרפא **כנ"ל**, בבחי' (תהלים ק"ז) ויגיעו עד שערי מות. וכו". ע"ש.

הממשלה נפלה 3 פעמים, ולא ברור אם הולכת לקום עוד פעם.

משיח יושב על שערי רומי שבאיטליה, שמצבה כעת בכי רע.

וח"ו לא לשכוח את הנאמר בסוטה מט: "בעקבות דמשיחא וכו', ועל מה יש לנו להשען? על אבינו שבשמים".

"אם ישראל משמרין שתי שבתות מיד נגאלין" – מדוע תלויה הגאולה דווקא בשתי שבתות?

ובזה מיושב, שאף שכל הניסים אנהנו עושים לפי התאריך, ולא לפי היום בשבוע שנעשו, דהנה ליל פסח הראשון היה ליל המישי, ואין אנהנו עושים ליל הסדר דווקא ביום המישי, אלא ביום מ"ו בניסן, כי הכל תלוי בתאריך ולא ביום בשבוע. וא"כ מדוע 'שבת הגדול' שהוא על זכר הנס שהיה בו בניסן, ונכמבואר במשנה ברורה (שם ס"ק א'), וז"ל: בשנה שיצאו ממצרים היה עשרה בניסן ביום שבת, ולקחו כל אחד מישראל שה לפסחו וקשרו בכרעי המטה, כמו שכתוב (שמות יב, ג) "בַּעֲשֹׂר לַחֹדֶשׁ הַזֶּה יִקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֶׂה לְבֵית אָבֹתָו" וגו', והמצרים ראו זה ושאלום למה זה לכם, והשיבו לשוחטו לשם פסח במצות ה' עלינו והיו שני המצרים קרות על ששוחטין את אלוהיהם, ולא היו רשאים לומר להם דבר, עכ"ל. לא עשו את הזכר הזה בו בניסן כפי התאריך, אלא תמיד הזכר לנס הוא בשבת הגדול. אכן כפי הנ"ל מיושב היטב, כי עיקר הנס של יציאת מצרים ושלא יכלו המצרים לעשות לישראל דבר כשלקחו את אלוהיהם לקרבן, הוא משום שהתגלתה אז הארת 'ספירת הבינה', וגילוי ההארה הזאת, היא נעשית דווקא בשבת, כמו שהיה בפעם הראשונה בכריאת העולם, שהתגלתה ההארה הזאת בשבת שקודם הבריאה, שממנה יצאו ששה ימי בראשית וכנ"ל. ולכן זכר הנס הזה יכול להיות דווקא בשבת, שאז אפשר לעשות 'שבת הגדול', ואינו תלוי בתאריך החודש.

והנה בגמ' בשבת (דף קיה:), איתא: אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי, אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים, שנאמר (ישעיה נב, ד) "כִּי כֹה אָמַר ה' לְפָרְסִים אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבָּתוֹתַי" וכתוב בתריה (שם, ז) "וְהִבְיֵאתִים אֶל הַר קְדֹשִׁי" וגו', ע"כ. ויש להעיר מדוע דווקא שתיים, וכבר העיר בזה המהרש"א בחידושי אגדות, וציין לדבריו בנדה (דף לה. ד"ה חסידים), ע"ש.

אכן לפי הנ"ל הוא מבואר היטב, כי הנה שתי שבתות ירמוז על 'שבת סתם' ו'שבת הגדול' דהיינו שבת רגילה שבכל שבוע שב'ספירת המלכות', ואחרי שנזכה לשמור את השבת הזאת בשלמות, נזכה שהשבת הבאה שנשמור תהיה כבר 'בינה' בחינת 'שבת הגדול' ונכפרט אם יהיה זה בחודש ניסן שאמרו (ר"ה יא.) 'בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל' שאז ממילא יש כבר בחינת 'שבת הגדול', ואז 'מיד נגאלים', כי כפי שנתבאר שהכה של הגאולה מגיע מ'היובל הגדול' שהוא ספירת הבינה שבו יצאנו לחירות ממצרים, ובו נצא לחירות כגאולה העתידה במהרה בימינו. אלא שאנהנו צריכים לעורר אותו על ידי שבת - היינו 'שבת הגדול' שהוא כספירת הבינה. אבל כדי להגיע אליו צריכים ישראל קודם לשמור את 'שבת הקטן' - שבת רגילה ככל שבת, וכשנזכה לזה, ונזכה גם לשמור עוד שבת, היא כבר תהיה בבחינת 'שבת הגדול', ולכן אמר רשב"י, שעל ידי שישראל ישמרו שתי שבתות כהלכתן - שתיים בדווקא, כי צריך שיהיה שבת רגילה שבת הגדול, אז מיד נגאלים ככה ספירת הבינה, שהיא המוציאה לחירות.

"שבת שלפני הפסח קורין אותו שבת הגדול, מפני הנס שנעשה בו" (שולחן ערוך או"ח סימן ת"ל). והנה בזה פרשת בראשית (ח"א דף מז:), ובפרשת ויקהל (ח"ב דף רד.), ובתקוני זוהר (תקון י"ט דף מ:), מבואר שיש שתי בחינות של שבת, יש 'שבת הגדול' שהוא כספירת הבינה, ויש 'שבת הקטן' - היינו 'שבת סתם' שהוא כספירת המלכות. עוד שם (תקון מ"ח דף פה.), "בְּרֵאשִׁית - תַּמָּן תַּרְ"י, תַּמָּן שַׁבָּת" (בתיבת 'בראשית' יש אותיות 'תר' ואותיות 'שבת'), כַּגִּוּוּנָא דָא בְּרֵאשִׁית בְּרֵאשִׁית, וְאִינוּן תַּרְי שַׁבָּתוֹת (שתי שבתות שבת הגדול ושבת סתם), עֲלִייהו אֲתַמָּר (שמות לא, מז) וְיִשְׁמְרוּ כִּנְי וְיִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת, תַּרְיִן זְמַנִּין אֲדַפִּיר הֶכָא שַׁבָּת (שני פעמים נזכר בפסוק 'שבת'), לְקַבֵּל שַׁבְיַתָא עֲלָהָ (שהיא ספירת הבינה) וְתַתָּאָה (שהיא ספירת המלכות) ע"כ.

וכדי לבאר ענין זה, יש להקדים את דברי זוהר בפרשת יתרו (ח"ב דף פח.), וז"ל: תֵּאנָא פֶּל בְּרַפָּאן דְּלַעֲיָלָא וְתַתָּא, בְּיוֹמָא שַׁבְיַעָה תַלְיִין. וְתֵאנָא אֲמֹאי לָא אֲשַׁתְּכַח מִנָּא בְּיוֹמָא שַׁבְיַעָה, מִשּׁוּם דְּהָהוּא יוֹמָא, מִתַּבְּרַכָּאן מִיַּנְיָה פֶּל שִׁיתָא יוֹמִין עֲלָאִין, וְכָל הַד יְהִיב מְוִזְנִיה לְתַתָּא, פֶּל הַד בְּיוֹמִי, מִהָהִיא בְּרַכָּה דְּמִתַּבְּרַכָּאן בְּיוֹמָא שַׁבְיַעָה. וְתַרְגּוּם: שְׁנַיִן, פֶּל הַבְּרַכּוֹת שַׁלְמַעְלָה וְשַׁלְמַעְלָה תְלוּזוֹת בְּיוֹם הַשַּׁבְיַעִי. וְשְׁנַיִן, לָמָּה לֹא נִמְצָא מִן בְּיוֹם הַשַּׁבְיַעִי? מִשּׁוּם שְׁלֵמֹאוֹתוֹ יוֹם מִתַּבְּרַכִּים פֶּל שֵׁשֶׁת הַיָּמִים הַעֲלִיּוֹנִים, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד נִתְּן מְוִזְנֵוֹ לְמַטָּה, פֶּל אֶחָד בְּיוֹמוֹ, מֵאוֹתָהּ בְּרַכָּה שְׁמִתַּבְּרַכִּים בְּיוֹם הַשַּׁבְיַעִי. ולפי זה קשה, כיצד היתה בריאת העולם ב'ששת ימי בראשית', הרי שבת היתה רק אחרי הששה ימים הראשונים, וא"כ מהיכן התברכו הששה ימים, עד שנעשית בהם כל הבריאה.

ועל כרחק לומר, שאף שלא נזכרה בתורה שהיתה שבת קודם ששת ימי בראשית, מ"מ היתה שבת כבר אז, וממנה התברכו הששה ימים. והמעם שלא נזכרה זו השבת בתורה, אף שהיא העיקר, כי ממנה התברכו כל הששה ימים שבהם נברא כל הבריאה כולה. משום שהשבת הזאת היא גבוהה מאוד, והיא מספירת הבינה, בחינת 'שבת הגדול' שהיא כספירת הבינה. ואילו התורה מועיר אנפין (תפארת) נפקת (יצאה), כמבואר בהקדמת התיקונים (דף ו:), וככיכול שבת זו - 'שבת הגדול' - היינו השבת שקודם 'ששת ימי בראשית', היא 'גבוהה מהתורה' (כלשון האריו"ל), ולכן לא נזכרה בתורה. וכתב הפרדס בשער נ' שערים (שער י"ג פ"ה), ביאר שזו השבת שקדמה לעולם נקראת 'שבת הגדול'.

ונראה לפי זה ששבת שקודם פסח, שהיא השבת שקודם יציאת מצרים, שיצאנו ממצרים כספירת הבינה, שהיא 'היובל' שבו יוצאים לחירות (ע' זוהר משפטים ח"ב דף קיד.), שלכן נזכר יציאת מצרים המשיים פעמים בתורה כנגד 'המשיים שערי בינה' כמבואר בזהר רעיא מהימנא פינחס (ח"ג סוף דף רנו:), אז זכינו ל'שבת הגדול' בשבת קודם הפסח - היינו להארת בינה, כדי שמכא השבת הזו נוכל לצאת ממצרים. ולכן אנו עושים 'שבת הגדול' בכל שנה - בשבת קודם הפסח.

תרומות באשראי!

מעוניין שהעלון ימשיך להיות מודפס?
אנו זקוקים לתרומה שלך!
ניתן לתרום דרך 'קהילות' בקופת 'עלמא דאורייתא'.
או דרך קו 'הניכי הישיבות' - ברסלב,
בשלוחה: 09.
לתרומה בדרכים נוספות נא להתקשר:
054-848-73-17

אמר רבינו הקדוש:

"רציתי שהעניין שלי יתפשט בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליטא!!"
(שיח שרפי קודש ח"ב, סימן נז"ר)

אחי היקר!

עד מתי נחכה למשיח - - - בשביל ללמוד וזהר??
הגיע הזמן שנביח - - - לימוד הזהר מביא את המשיח!!!
כותב הזהר הקדוש (פרשת נשא, קכו):
"ומשום שעתידים ישראל לטעם מעין החיים, שהוא ספר הזהר הזה, יצאו בו מהגלות ברחמים!!"
רכוש לך עוד היום את סט ספרי הזהר הקדוש עם הפירוש הנפלא 'מתוק מדבש' משלוח חיים עד הבית!
וכן ניתן לחזמין את כל ספרי בעל 'מתוק מדבש'.
ע"י נציג אישי: 054-848-73-17